

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. M., Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/302/2008 zo 17. septembra 2009 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/98/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. M. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2010 doručená sťažnosť Ing. P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co/302/2008 zo

17. septembra 2009 a jemu predchádzajúcim postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/98/2007.

2. Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ podal 3. júla 2007 na Okresnom súde Bratislava III (odkiaľ bola postúpená na okresný súd) žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanej S. V nej sa domáhal bližšie uvedeného ospravedlnenia od žalovanej a zaplata 200 000 Sk finančnej satisfakcie. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C/98/2007 z 1. júla 2008 žalobu sťažovateľa zamietol a na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co/302/2008 zo 17. septembra 2009 prvostupňový rozsudok potvrdil. Proti tomuto rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal 15. decembra 2009 prostredníctvom okresného súdu dovolanie.

3. Podstata sťažovateľových námietok spočíva v nesprávnom postupe okresného (a potom aj krajského) súdu v súvislosti so sťažovateľom navrhnutou zmenou žalobného petitu z 1. júla 2008, v dôsledku ktorej skutočnosti *„súdy fakticky odopreli žalobcovi právo disponovať s návrhom pri rozhodovaní o zmene návrhu s takým dôsledkom, že mu odňali právo konať pred súdmi“*. V ďalšom sťažovateľ bližšie uvádzaným postupom namietal nesprávne právne posúdenie veci a tým aj nesprávne rozhodnutie vo veci.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd... rozsudkom sp. zn. 7 C/98/2007 zo dňa 1. 7. 2008 a Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 10 Co/302/2008 zo dňa 17. 9. 2009 porušili základné právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy...“

Zrušuje rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 10 Co/302/2008 zo dňa 17. 9. 2009 a vracia mu vec, aby o nej znova konal a rozhodol.

Krajský súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.“

5. Sťažovateľ ako prílohu k sťažnosti predložil aj dovolanie z 15. decembra 2009 proti *„rozsudku Krajského súdu... sp. zn. 10 Co/302/2008 zo dňa 17. 9. 2009 a rozsudku Okresného súdu... sp. zn. 7 C/98/2007 zo dňa 1. 7. 2008“*, ktoré odôvodnil tým, že

- v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov,
- konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a
- rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Rozsah a obsah uvádzaných skutočností v dovolaní z 15. decembra 2009 je v podstate zhodný s obsahom tvrdení sťažovateľa obsiahnutých v sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

8. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných

slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie namietaného rozsudku krajského súdu zo 17. septembra 2009 a jemu predchádzajúceho postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/98/2007 z hľadiska rešpektovania jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku porušenia ktorého sa domáhal v konaní pred ústavným súdom (body 1 až 4) aj podaním dovolania (bod 5).

10. Ak sa za tejto situácie domáha svojho práva jednak (v rámci podaného dovolania) na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených základných práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu zo 17. septembra 2009 a jemu predchádzajúcemu postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/98/2007 rozhodovať najvyšší súd.

11. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (v okolnostiach danej veci dovolania, pozn.) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľa meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2010